לאויו עה טוש"ע א"ח

מהלכות

סימן תקי סעיף ב: קים ד מיי' פ"ה מהלי

יו"ט הלכה ז סמג לאוין עה טוש"ע א"ח

מימן תקטו סעיף א: קב ה ו ז מייי שם הלי ח טוש"ע שם סעיף

קבא ח טוש"ע שם קעיף

כבב ט מיי׳ שם הלכה ו:

קבג יב מיי פ"י מהלי כלאים הלכה יב

כלאים הלכה יב סמג לאוין רפג טוש"ע י"ד

סמג נמוץ נפג טוש עד סימן שא סעיף א: ל [מיי שם הלכה יד]

רבא אמר אלא קשיא הא שלן והא להו רב

פפי אקלע לבי מר שמואל אייתי ליה דייםא

ולא אכל ודלמא במכתשת קטנה עבדוה

דחזייה דהוה דייק מפי ודלמא מאתמול

עבדוה דחזייה דהוה קליף צהריה ואי בעית

אימא שאני בי מר שמואל דאיכא פריצותא

דעבדי: מתני' יהבורר קטניות ביום טוב

בית שמאי אומרים בורר אוכל ואוכל ובית

הלל אומרים יבורר כדרכו בחיקו יבקנון

ובתמחוי אבל לא במבלא ולא בנפה ולא

בכברה רבן גמליאל אומר אף מדיח ושולה:

גמ' יחניא אמר ירבן גמליאל יבד"א

כשהאוכל מרובה על הפסולת אבל פסולת

מרובה על האוכל דברי הכל נומל את האוכל

ומניח את הפסולת פסולת מרובה על האוכל

מי איכא מאן דשרי לא צריכא ידנפיש

במרחא וזומר בשיעורא: רבן גמליאל אומר

אף מדיח ושולה: תניא "אמר רבי אלעזר

בר' צדוק כך היה מנהגן של בית ר"ג שהיו מביאין דלי מלא עדשים ומציפין עליו מים

ונמצא אוכל לממה ופסולת למעלה והתניא

איפכא לא קשיא הא בעפרא הא בגילי:

כותני' בית שמאי אומרים אין משלחין

ביום מוב אלא מנות וב"ה אומרים ימשלחין

בהמה חיה ועוף בין חיין בין שחומין משלחין

יינות שמנים וסלתות יוקטניות אבל לא תבואה

ורבי שמעון מתיר בתבואה: גמ' תני רב

יחיאל הובלבד שלא יעשנו בשורה יתנא אין

שורה פחותה משלשה בני אדם בעי רב אשי

יתלתא גברי ותלתא מיני מאי תיקו: רבי

שמעון מתיר בתבואה: תניא יירבי שמעון

מתיר בתבואה כגון חטין לעשות מהן לודיות

שעורים ליתן לפני בהמתו עדשים לעשות

מהן רסיסין: מתני׳ יימשלחין כלים ביו

תפורין בין שאינן תפורין ואע"פ שיש בהן כלאים יוהן לצורך המועד אבל לא סנדל המסומר ולא מנעל שאינו תפור ר' יהודה

אומר אף לא מנעל לבן מפני שצריך אומן

"זה הכלל כל שנאותין בו ביו"ם משלחין

ל) [ברכות ה: וש"ג],ב) שבת קמב:, ג) בירושלמי ליתא בקנון, ד) [שבת קמב: ע"ש], ד) רשב"ג כל"ל, וע' תוס' שבת קמב: סד"ה שאוכלן, ז) [תוספת' פ״חן, ה) בירושלמי ליתח יקטניות, ע) [תוספתה שם צ"שו, י) ושבת ס:ו, כ) ל"ל ואע"פ שאין לצורך המועד וכן הובא במתני בירושלמי ווע׳ ביאור הגר״א לא״ח סימן ל"א ס"ק ב), ל) יומא סט. חמיד כו:, מ) [ליתא ביומל ובתמידו. () בס"ל נוסף: בני בבל, ס) בס"ח נוסף: בני ארץ ישראל, נוסף: בני ארץ בראל, ע) בס"א: של בגדים, פ) [דברים כב], ל) דאפילו פסולת יהיה אסור כנ״ל, ק) [דקאמר], ר) גרס מפני מה אמרו וילון אסור כנ"ל, ש) וא"כ היאך אמרו מפני מה אמרו כו' כ"ה בחלופי

תורה אור השלם ו. אֶת חֻקּתֵי תִּשְׁמרוּ בְּהֶמְתְּךְ לֹא תַרְבִּיעַ בּלְאַיִם שָּׂדְךָּ לֹא תִזְרַע יבגד כלאים יַשְׁעַטְנֵז לֹא יַעֲלֶה עָלֶיף:

גליון הש"ם גמרא כלאים למאי חזו. ע' יכמות דף ד ע"ח מוספות ד"ה דכתיב:

> לעזי רש"י קו"ט. מעיל.

מוסף רש"י

בורר אוכל ואוכל. המאכל יטול והפסולת ישאר בכלי (חורה קחר:). ישקו נכלי (שבור קוב.). בורר כדרכו. נוטל פסולת ומניח אוכל אם ירלה (שם). מדיח ושולה. מליף עליהם מים בכלי לברור פסולתן (שם קמ.). בד"א כשהאוכל מרובה על הפסולת. דאי שקיל אוכל מפים בטרחה (שם קמב:). דברי הכל נוטל את האוכל. דבהיתירא טרת לא באיסורא (שם). שמא תכרך לו נימא על בשרו. ומתחמס ופסיק **רישא הוא** (המפרש לתמיד

מוסף תוספות

א. ואם נתיר להם הקטנה יעשו העבדים בגדולה. פסקי רי״ד. ב. [ו]לבני בכל הותרה הקטנה ולא גזרי קטנה אטו גדולה. ממנו. ריטנ"א [חדש] שכת עד. ד"ה לכל. T. כי כן דרך ליטול ביד מה שהוא . ותר מועט. שס. ה. חיו מטביליז אותה ואע״פ שאסור הוא להשתמש בו וכו׳. רנב״ר. ו. שעשויה (דף ז:) וסכות על הארון . רכייף לה מיכף עילויה

רבא אבר. לעולם מה טעם קאמר ושום כתישה לא שריא רבא אמר. לעולם מה טעם קאמר ובקטנה נמי קאי וקאמר אין ואפילו בקטנה ומיירי להו לבני א"י שיש להם עבדים כוחשין כלל ודרמינן עלה אבל כוחשין כו': הא לג. 0 דליח לן עבדי דמולולי: הא להו. ס דאית להו עבדי דמולולי ועושין בגדולה ואומרים בקטנה עשינו: קליף להריה. לוהר מראיתו היה קלוף ולבן:

בותני' מדיה. במים: ושולה. מפרש בגמרא שולה הפסולת שלף למעלה כמו משישלה בחביות (ע"ו דף נו.) דהיינו נמי שנוטל חרלנים הלפים ע"פ החביות: גבו' בד"ח. דשרו ב"ה ליטול פסולת ממש ולהשליך: מי איכא מאן דשרי. ואפי׳ לטלטלו והא בטילי ליה מיעוטא לגבי רובא והוה ליה ככוליה פסולת ולא חזי: דנפיש בטרחה. שישנו דק. והכי האמר בד"א בזמן שטורח האוכל מרובה על של פסולת הוא דהא אמרי ב"ה נוטל פסולת דמעוטי בטרחה עדיף אבל אם טורח הפסולת מרובה על של האוכל דברי הכל כו': ומליפין עליו מים. ונותנים בו מים עד שלפים על האוכל: איפרא. אוכל למעלה ופסולת למטה: עפרא. למטה מן האוכל: גילי. הש למעלה מן האוכל: בזתבר' אין משלחין. דורון איש לרעהו: אלא מנות. דבר המוכן ואינו עשוי להניחו למחר כגון חתיכות בשר חתוכות לפני החורחים וכן דגים: אבל לא את התבואה. שאינה ראויה היום שאין טוחנים ביום טוב שהיה לו לטחון מאתמול ולא תפיג טעמה: ורבי שמעון מחיר בתבוחה. שמח יבשלם בקדרה ויכתשם במכתשת קטנה: במ' שלא יעשנו בשורה. לא ישלח הדורוז ע"י אנשים הרבה דאוושא מלתא ונראים כמוליכים למכור בשוק: תלתא גברי. שלוחים עם חלחה מיני: מהי. מי אזלינן בתר כל מין ומין ושרי כי היכא דיכול לשלוח איש אחד עם כל מין זה בלא זה השתא נמי שרי או דלמא השתח מיהה חוושה מלתה: לודיות. מאכל חטין: רסיסין. מאכל העשוי מן העדשים: בותבי' משלחין כלים. בגדים: והן ללורך המועד. ובגמרא מפרש למאי חזו: אבל לא סנדל. של עץ מלופה עור ומסמרות קבועין בו שגזרו חכמים עליו שלא לנעלו בשבת וביום טוב משום מעשה שהיה שנהרגו הרוגים בשבת על ידיו במסכת שבת (דף ס.): ולא מנעל שאינו מפור. דלא חזי למידי: אף לא מנעל לבן. שלא היה דרכו לנעלו: שלריך חומן. להשחירו: שנאותין. מתקשטין: גבו' למימך. לכפול: שמה מכרך לו נימא. ויש נימים ש גדולים וגסים כגון של גלופקרין שקורין קו"ט ומחממת במקומה ועובר משום לא תלבש שעטמים. א"נ נימא בעלמא כיון דעיקר הבגד

מהנהו ומחממו מלמטה הויא לה הא

לבישה דאית בה הנאה: דמפסיק מידי.

שמולולים בדבר» כך פירש הקונטרקב:

הבורך קמניות ביו"מ בית שמאי אומרים בורר אוכל ואוכל. ולאו

. היינו ברירה וכו' ותימה דבמסכת שבת (דף קלח.) קאמר מה דרכו של בורר נוטל האוכל ומניח הפסולת והכא משמע שאין ברירה בכך דקרי ליה שנוי וי"ל דהתם ה"פ נוטל האוכל עלמו ומניח הפסולת פירוש ביזרוק אותו ומכל מקום פסולת מתוך האוכל הוי ברירה אי נמי התם שהפסולת מרובה על האוכל ואז ודאי הוי אוכל מתוך הפסולת דרך ברירה ד אבל הכא מיירי שהאוכל מרובה על הפסולת דאז הוי פסולת מתוך האוכל דרך ברירה ובגמ' דפריך דפסולת מרובה על האוכל מי איכא מאן דשרי פי׳ אפי׳ בטלטול יהא אסור היה יכול להקשות דזהו דרך בורר אלא דעדיפא מניה פריך 6 דאפילו טלטול יהא אסור דבטל מעוטא לגבי רובא והוי

ככוליה פסולת: **מפני** מה אמרו וילון ממא מפני שהשמש מתחמם כנגדו.

וא"ת והא בפרכת המשכן אמר בפרק גיד הנשה (חולין דף 2: ושם) דמקבל טומאהש (וקאמר) ושלש מאות כהנים ה וכו' ואף על גב דהאי טעמא לא שייך בהו ויש לומר דשאני פרכתי הואיל דמיכף כייפי עלויה דארון הוי הוא אהל ומטמא במת ומ"מ קשה דהיאך מטמאה בולד הטומאה דאמר במסכת שקלים (דף יב:) פרכת שנטמאה בולד הטומאה ומיירי במשקה דזב וזבה דאי לאו הכי לא מטמו כלי וי"ל כיון שנעשה אהל יש להם תורת כלי ומטמאים אף בולד הטומאה ועוד אומר הר"ר שמואל מאייבר"א כשהיו נושאים הפרכת ממקום למקום נותן הכלים לתוכה א"כ יש תורת כלי עליהם ובה"ג לי גרם וילון אסור ויש לפרש אסור לעשותו מכלאים מפני שהשמש מתחמם כנגדו ול"נ דלא אשכחנא בשום מקום לא בברייתא ולא במשנה דיהא אסור וילון מכלאים ש בשלמא טומאה אשכחנא כדתנן סדין שהיה טמא מדרס ועשאו וילון טהור מן המדרס אבל טמא מגע.

אותו: גמ' בשלמא תפורין חזו למלבוש שאין תפורין נמי חזו לכסויי אלא °כלאים למאי חזו וכי תימא חזו למימך תותיה יוהתניא ילא יעלה עליך יאבל אתה יכול להציעו תחתיך אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן שמא תכרך לו נימא על בשרו וכ"ת דמפסיק מידי ביני ביני והאמר ר' שמעון בן פזי א"ר יהושע בן לוי אמר ר' יוםי בן שאול אמר רבי משום קהלא קדישא דבירושלים יאפי׳ עשר מצעות זו על גבי זו וכלאים תחתיהן אסור לישן עליהם יים שנאמר לא יעלה עליך) לאלא בוילון והאמר עולא מפני מה אמרו וילון ממא מפני שהשמש מתחמם כנגדו

שנותן בגד אחר ביניהם: אסור לישן עליהם. מדרבנן: בוילון. שראוי לפרסו כנגד הפתח: מפני מה אמרו וילון טמא. מקבל טומאה ולא עשאוהו כא' ממחילות הבית שאינן מקבלות טומאה: מפני שהשמש מסחמס כנגדו. מתעטף בשוליו לפיכך יש חורת כלי עליו וכיון דמתחממים כנגדו אסור לעשותו כלאים:

לקסינן שאין וומוין מינויי, אלא לגמינין האלא מינוי האלא במינוי של היינוי של היינוי של היינוי של היינוי של היינוי ובין ולישן עליהן, והתניא לא יעלה עליך מותר להצניעו מתחתיו, אבל אמרו חכמים אטור לעשות כן שמא (תיברר) [תכרך] לו נימא על בשרו. וכי תימא דמפסיק מצע אחר בינו ובין מצע של כלאים, והאמרינן אפילו עשר מצעות זו על גב זו וכלאים תחתיהן אטור לישן עליהם. אלא הכלאים ששנינו שמותר לשלחו ביו"ט הוא וילון, פירוש פרוכת. ואקשינן וכי מותר להשתמש בוילון של כלאים, והאמר עולא וילון טמא מפני שהשמש מתחמם כנגדו. ופרקינן אלא האי כלאים ששנינו שמותר לשלחם ביו"ט מצעות קשות הן, וכדרב הונא דאמר נמטא דנרש שריא, פירוש הלבדין שעושין בנרש, אע"פ שהן כלאים מותר להשתמש בהן מפני שהן חזקים, ואין נימא נמשכת מהן.

רבינו חננאל רב פפי לא אכל דייסא בבית מר שמואל, משום פריצותא דעבדי. מתני' הבורר קטניות ביום טוב, עד בית הילל אומרים בחיקו כדרכו בורר בודו כודכו בודקרי ובתמחוי אבל לא בטבלא כו׳. תניא רשב״ג אומר מחלוקת בשאוכל מרובה על הפסולת, לבית הילל אומרים בורר כדרכו, אבל אם הפסולת מרובה אבל אם הפסולות מודבה על האוכל, כגון דנפיש בטרחא וזוטר בשיעורא, פירוש פסולת כגוז אבנים דקות והאוכל גסים, אחד מן האוכל כנגד שנים מן הפסולת, דברי הכל בזה בורר ונוטל האוכל ומניח הפסולת במקומו. ר"ג אומר אף מדיח ושולה. וכך היו נוהגין מביאין דלי מלא עדשים ומציפיז עליו מים. אם והאוכל למטה. ואם הוא עפר נמצא האוכל למעלה למטה. ירושלמי הבורר והטוחן ומרקיד בשבת נסקל, ביו״ט בשבת נסקל, ביו״ט סופג הארבעים. והתנינן בורר כדרכו ובחיקון ובתמחוי, ההיא דר"ג היא דתני אף מדיח ושולה. של בית ר"ג והתני שוחקין פלפלין ברחים שלהן, מותר לשחוק ואסור לבור. [מתני'] בית הילל אומרים משלחין ביו"ט בהמה וחיה ועוף (ושוחטין) ^{ל)} [בין חיין בין שחוטין] יינות שמנים וסלתות וקטנית אבל לא תבואה. תני וכלבד שורה פחותה משלשה בני אדם. בעי רב אשי תלתא גברי בתלתא מיני מאי, תיקו. תניא ר׳ שמעון מתיר בתבואה, נ) של חטין לעשות מהן . עססיות, שעורין לעשור מהן רסיסין. מתני' משלחין כלים בין תפורין כרי. ואמרינן תפורין חזו

למילבש. שאיז תפוריז

א) כצ"ל. ב) כ"ה בתוספתא חטין לעשות מהן עסיסיות אכן בשעורים איתא שם כגי" דילן בגמרא ליתן לפני בהמתו ואולי דרבינו היה לו גירסא אחרת.